

Annatsed wõttis Josep ennese jure ellama:
 sest ta mõtles ennese meelest: „ehk mo em-
 „ma küll wanna muld on, ja ei jaks en-
 „nam tööd teha, siis on ta onimetegi
 „minno emma: ta on monda tülli ja
 „monda waewa minno eest näinud, kui
 „minna alles rammoto olin: nüüd on
 „temma rammoto: kuidas woiksin ma
 „temmale keif sedda head, mis ta mulle
 „on teinud, parremast tassuda, kuid et
 „ma tedda, wannusses püan auustada,
 „üllespidada, ja temma süddant rõmus-
 „tada. Ja minno wend ja minno õdde
 „on minno keigelligimesed: üksipäinis ma
 „ei sa aego, ja enne kui ma woõra oria
 „wõttan, siis woiwad nemmad minno ju-
 „res tööd teha, ni hästi kui nemmad woõ-
 „ra jures tööd tewad, ja woiwad onimast
 kääst leiba süa.“ —

Wenda siis Josep asus tallomehheks,
 ja

ja sest et ta keige omma ello aega olli
 õppind keige omma- ja omma wannema
 asiade eest murret kandma, siis olli ka
 nüüd se murre tallo eest temmale üks ker-
 ge assi. Temma esimese hool kääs se-
 peä e, et ta keif need head kõmbed, mis
 ta woõral maal olli näinud, ja mis läbbi
 põllorõ fergemast ja ussinamist korda-
 lähheb, ommas majapidamises üles-
 wõttis. Temma wend ja temma õdde,
 kes nifuggused asjad enne ep olnud näi-
 nud, ei tahtnud algmises küll mitte seega
 rahbul olla: agga kui nemmad näggid, et
 nende tõ selle ue wiisi järrele hõlpsamast
 korda läks: siis jätsid nem nad peagi wan-
 n d wiisi mahha, ja püüdsid keif Josepi
 mele järrele teha; ka õnnistas Jummal
 nende kätte tööd, ja keif mis nemmad ette-
 wõtsid, siggines.

Selle perre liggidal kus Josep nüüd
 elas,